

2.

Vracím se domů, je už tma a cestu si vybírám mezi loužemi, které vypadají jako zrcadla. Neodráží se v nich ale hvězdičky a Měsíc, jenom pouliční lampy. Není na mně ani nitka suchá a tak co, louže nelouže, hlavně ať už jsem doma. Na to, že je konec června, je zatracená zima, říkám si, když odemykám roztřesenou rukou dveře. Hrnek horkého čaje mi dává zapomenout na to mokré a studené dobrodružství a kapky deště pravidelně bušící na okenní plech už nejsou vůbec nepříjemné. Rozlévá se mi po těle teplo a příjemná únava, když se rozhoduji, co se zbytkem večera. Asi se zavřu do komory a udělám nějaké fotky. Už se nemůžu dočkat, až uvidím obrázky z Pikovic, kde jsme před nějakým časem byli s Čochtany. Tak honem, honem, ať to lítá.

Na bílém papíře se pomalu objevuje první obrázek, holky na něm stavějí stany. No jo, je to tak, kluci byli v té době na dříví, jak si vzpomínám. Na další fotce zase pro změnu sedíme všichni pohromadě, v ruce chleba s paštikou, před námi o sousto žebra takovej ten malej pejsek, co připomíná srnku, prostě takovej srnopes, vzpomínáte? To jsme jeli parníkem na Slapy a protože hlad nás už užíral, dali jsme se hned do paštik. Na další fotku čekám nějak dlouho. Pořád se ne a ne objevit na bílém papíře, no konečně, to to trvalo. Jestlipak se povede...

Pomalou rozpoznávám naše tábořiště, jako bych i tu Sázavu slyšel bublat, kolem stany, uprostřed ohniště se závěsem pro kotlík. Někdo se pokouší vařit nebo topit, ale většina jako obvykle postává kolem, neví co s rukama, no co si budem povídat, že jo. Ještě jednou se na obrázek pozorně zadívám. Co je? Ten kouř z ohniště opravdu stoupá vzhůru a oheň praská. Aha, už jsem doma, já asi zase spím... Smetáček si sundává kšiltovku a někdo se dloube v nose. Ale to není zdaleka všechno. To hlavní a nejpozoruhodnější na celé fotce jsou dvě postavičky v červených čepičkách, žlutých košilkách a modrých kalhotách s velkou zlatou přezkou ve tvaru půlměsíce. Ano, Kvíčala a Cvrčala, dva skřítki – bráškové. Ovšem jejich lžičky navísí u pásku, ale oba je mají v ruce a jen jen se pustit do guláše s kolínky. A já si trouba myslel, že jsou jenom přes ten med!

Z dálky ke mně doléhá nějaký zvuk, stále zřetelněji, nějaké zvonění nebo co. A zase a znovu.

Pročitám ze sna, vracím se z Fantazie rovnýma nohama do paneláku. Byl to zvonek u dveří. Opřena o tlačítko zvonku tu stojí Prskavka. „Prosím tě, co je s tebou, už tady zvoním hodnou chvíli,“ říká mi na uvítanou.

„No vidíš to,“ povídám na to já, „dělal jsem zrovna fotky z Pikovic a asi jsem co?“
„...usnul.“ Dopověděla Prskavka za mě.

Když všechno převyprávím, jdu pokračovat do komory v načaté práci, koukám na poslední fotku a nevěřím vlastním očím. Vedle ohniště leží dvě malé lžičky. Jak vás znám, takhle malou lžiči byste na guláš s kolínky nikdo neměl, to teda ne...

V zádech mi příjemně mrazí a letmo si vzpomínám na malý zlatý kroužek, co mi zbyl od posledního setkání s Kvíčalou a Cvrčalou a který jsem vám ukazoval, vzpomínáte?

Tak máme i fotku s jejich lžičkami. Možná si říkáte stejně jako já, když tu teď sedíme v kruhu okolo ohně na Krávovně, jestli tu jsou s náma či ne. Bloumám okolím, posedávám na louce i na posedu u Melounku, zkouším zavřít oči a přenést se do země Fantazie, ale ani za mák se mi to nedaří. Možná dřív než já to zjistí někdo z vás. Možná to zjistíme brzo všichni, protože Kvíčala a Cvrčala jsou kromě jiného taky pěkní šibalové, jen se jim zajiskří v očích, když provedou nějakou tu kulišárnu. Jenom se ale znovu musím sám sebe ptát: jsou tady?

Tak pro dnešek dobrou noc a nechte si zdát... ale ne, nebudu vám napovídat. Dobrou noc...

Loupák
červen 1992; Kladno